

ภัยคุกคามทางเพศต่อวัยรุ่นหญิงผ่านพื้นที่เสมือนจริง*

Threat of Sexual Harassment Against Female Adolescents in Virtual Space Interaction

อนุกุล มโนชัย (Anukool Manochai)*

ดุษฎิ์ อายุวัฒน์ (Dussadee Aryuwat)**

ชูพัคตร์ สุทธิสา (Chupak Sutthisa)***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) กระบวนการที่วัยรุ่นหญิง ถูกคุกคามทางเพศผ่านพื้นที่เสมือนจริง ศึกษาในพื้นที่จังหวัดขอนแก่น เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิธีสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ด้วยแนวทางการสัมภาษณ์และการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม ผู้ให้ข้อมูลเป็นวัยรุ่นหญิง จำนวน 10 คน ที่เป็นวัยรุ่นหญิงในระบบโรงเรียน อายุ 15-18 ปี ที่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้คุกคามผ่านพื้นที่เสมือนจริง ที่ไปแจ้งความกับตำรวจในท้องที่จังหวัดขอนแก่น และไม่แจ้งความ ตั้งแต่ พ.ศ. 2549 - 2552 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัย พบว่า วัยรุ่นหญิงถูกคุกคามทางเพศผ่านช่องทางพื้นที่เสมือนจริง 3 รูปแบบ ประกอบด้วย (1) รูปแบบการถูกคุกคามทางเพศผ่านห้องสนทนา (2) รูปแบบการถูกคุกคามทางเพศผ่านกระดานข่าวแสดงความคิดเห็น และ (3) รูปแบบการคุกคามทางเพศผ่านไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ ที่มีกระบวนการถูกคุกคามทางเพศ 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การเข้าใช้พื้นที่เสมือนจริงของวัยรุ่น 2) การพบเพื่อนในพื้นที่เสมือนจริง 3) การขอเบอร์โทรศัพท์ 4) การนัดพบ และ 5) การถูกคุกคามทางเพศ

Abstract

The objectives of this study are as follow to study the process of how female adolescents were involved in sexual harassment during virtual space interactions. This study took place in Khon Kaen. It was a qualitative study, data collection by conducting in-depth interviews, and interviewing and non-participating observations. These interviews and observations had 10 female students as participants. Their ages ranged from about 15-18 years old and they had had interactions with threats in virtual space. During 2006-2009, some of the participants had informed the police, but some had not. The data was analyzed by using content analysis

คำสำคัญ: การคุกคามทางเพศ, วัยรุ่นหญิง, พื้นที่เสมือนจริง

Keywords: Threat, Female Adolescents, Virtual Space

* นักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาสังคมวิทยา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำสาขาวิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

*** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำสาขาวิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

The research found that there were 3 processes of sexual harassment in virtual space interactions, and they took place 1) in the conversation rooms, 2) in the forums, and/or 3) via e-mails. According to the analysis, 5 steps of sexual harassment were found. 1) The access virtual space of teenagers, 2) find a friend in a virtual space, 3) for number, 4) meeting and 5) sexual harassment.

ความสำคัญของปัญหา

สังคมไทยได้เปลี่ยนแปลงจากสังคมเกษตรไปสู่สังคมอุตสาหกรรมเป็นระยะเวลานานกว่า 40 ปี ส่งผลให้มีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการพัฒนาประเทศทั้งในส่วนของการผลิตและในส่วนของการบริโภค ผลการพัฒนาตามแนวทางทุนนิยมได้ส่งผลกระทบต่อการครอบครัวยิ่งอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากโครงสร้างของครอบครัวเปลี่ยนแปลงไป การอยู่อาศัยในลักษณะครอบครัวเดี่ยวมีมากขึ้น มีครอบครัวเดี่ยวที่อยู่กันระหว่างพ่อ แม่ และลูก ร้อยละ 32.8 ในปี พ.ศ. 2548 และร้อยละ 32.4 ร้อยละ 31.7 ในปี พ.ศ. 2549 และปี พ.ศ. 2550 ตามลำดับ ขณะที่ครอบครัวที่อยู่กันตามลำพังคือลูกอยู่กับพ่อโดยไม่มีแม่ หรือลูกอยู่กับแม่โดยไม่มีพ่อ ในปี 2550 มีร้อยละ 7.2 การประกอบอาชีพของครอบครัวเป็นการทำงานนอกบ้านหรือทำงานนอกภาคเกษตรมากขึ้น จากประชากรเมื่อปี พ.ศ. 2549 จำนวน 65.29 ล้านคน ทำงานนอกภาคเกษตรถึง 21.25 ล้านคน หรือร้อยละ 60.29 และผู้ทำงานในอาชีพภาคเกษตรกรรมหรือหลังการทำงานในภาคเกษตรเสร็จสิ้น ยังได้เคลื่อนย้ายไปทำงานนอกภาคเกษตรกรรมเพื่อรับจ้างเพิ่มขึ้น (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2551) ความบีบคั้นทางเศรษฐกิจและความทันสมัยของสังคมส่งผลให้ความผูกพันใกล้ชิดระหว่างสมาชิกในครอบครัวเริ่มจางหายไป พ่อแม่มีเวลาให้ลูกน้อยลง คนแก่และหลานมีช่องว่างระหว่างวัย ไม่สามารถจะเข้าใจความต้องการของกันและกันได้ และจากอดีตที่ลูกเคยตามผู้ปกครองไปทำงานในไร่นา เปลี่ยนเป็นการไปเรียนหนังสือและต้องเดินทางไปเรียนต่างท้องถิ่นในระดับมัธยมศึกษา ดังนั้นช่วงเวลาที่แต่ละครอบครัวจะอยู่กันพร้อมหน้าและทำกิจกรรมในครอบครัวร่วมกันก็น้อยลงกว่าอดีต (รัตน จันท์เทว และ วิรัช วงศ์กันท์วัฒนา, 2548) ความเป็นอยู่ของครอบครัวที่มีบุตรช่วยเหลือการทำงานรวมถึงอาชีพของครอบครัวก็ลดน้อยลง ที่

เนื่องจากการศึกษาทำให้ครอบครัวลดการใช้แรงงานเด็กลง เมื่อบุตรเรียนในระดับชั้นที่สูงขึ้นพ่อแม่ต้องมีภาระเป็นค่าใช้จ่ายในการศึกษาเล่าเรียนของบุตร วิถีชีวิตของคนในครอบครัวต้องเพิ่มการทำงานมากขึ้นเป็นการเพิ่มรายได้ให้เพียงพอต่อการใช้จ่ายในครอบครัว อีกทั้งในด้านสภาพสิ่งแวดล้อมครอบครัวยังมีกิจกรรมอื่นภายนอกครอบครัวตามสภาพการดำเนินชีวิตของแต่ละครอบครัว การมีสังคมวัฒนธรรมตามวิถีของครอบครัว ทำให้ครอบครัวมีความเป็นพลวัตจากทิศทางของสังคมมากขึ้น มีครอบครัวที่มีสภาพการสมรสไม่ราบรื่น ทำให้แยกทางกันเพิ่มมากขึ้น มีคู่สมรสที่ไปจดทะเบียนหย่าในปี 2549 จำนวน 81,953 คู่ คิดเป็นร้อยละ 26.57 ของคู่ที่จดทะเบียนสมรสในปีเดียวกัน ซึ่งมีแนวโน้มสูงขึ้นมากเมื่อเทียบกับสถิติการจดทะเบียนหย่าเมื่อ 10 ปีย้อนหลังคือปี 2539 ที่หย่า 56,718 คู่ คิดเป็นร้อยละ 12.98 ของคู่สมรสที่จดทะเบียนปีเดียวกัน (สำนักทะเบียนกลาง กระทรวงมหาดไทย, 2550)

คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตได้แพร่กระจายมาสู่สังคมไทยอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นอายุ 15 – 24 ปี มีการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตสูงกว่าทุกกลุ่มอายุ ถึงร้อยละ 50.0 (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2552) ซึ่งพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์เน็ตของวัยรุ่นได้ใช้เพื่อตอบสนองความสนใจ ทำให้วัยรุ่นเกิด เพลิดเพลินและนำติดตามในลักษณะหลากหลาย มีการติดต่อสื่อสารทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-Mail) และการติดต่อสื่อสารโดยการสนทนาผ่านบริการเครือข่ายของอินเทอร์เน็ต (Chat) (จิราภา เกาทอง, 2542; บัณฑิต ผ่องฉาย, 2543; อรุมา ศรีสุทธิพันธ์, 2543; อุษาพรณ ศรีสกุลประเสริฐ, 2545) วัยรุ่นได้ใช้อินเทอร์เน็ตและใช้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์เพื่อเป็นช่องทางติดต่อสื่อสารในกลุ่มเพื่อน ข้อมูลที่มีอยู่ในอินเทอร์เน็ตมีเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมสะท้อนความรุนแรงที่เกิดจากเรื่องเพศ การข่มขืน การขายบริการ

ทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์หมู่และการเปลี่ยนคู่นอน ภาพแอบถ่ายการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง ตลอดจน กระทุ้ง เบริบอร์ตแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เว็บไซต์ลักษณะ ห้องสนทนา (ศุภักษร ปรีดาสุทธิจิตต์, 2545; วรณิ เจริญทรัพย์ยานนท์, 2543)

แม้ว่าจะมีทั้งหน่วยงานภาคเอกชนและภาครัฐเป็นผู้ปกครองคุ้มครอง จะเห็นได้จากมีผู้หญิงที่เป็น ผู้เสียหายมาแจ้งความที่สถานีตำรวจ ในคดีชีวิต ร่างกาย และเพศ สูงขึ้น โดยในปีงบประมาณ 2549 รับแจ้ง การถูกข่มขืนกระทำชำเรา 5,223 คดี จับได้ 2,166 คดี ในปีงบประมาณ 2550 รับแจ้งกรณีถูกข่มขืนกระทำชำเรา 5,269 คดี จับได้ 2,411 คดี ปีงบประมาณ 2551 รับแจ้ง กรณีถูกข่มขืนกระทำชำเรา 4,733 คดี จับได้ 2,363 คดี จนถึงปีงบประมาณ 2552 ผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่ไป แจ้งความยังมีถึง 4,155 คดี จับได้ 2,184 คดี (สำนักงาน ตำรวจแห่งชาติ, 2550, 2551, 2552) จึงกล่าวได้ว่า ความรุนแรงในเรื่องเพศนี้ยังไม่มีแนวโน้มลดลง การหาคน กระทำความผิดหรือจับกุมผู้กระทำความผิดได้ไม่ถึง ครึ่งหนึ่งของผู้เสียหายที่ถูกกระทำรุนแรงทางเพศ หรือ บางปีงบประมาณจับกุมผู้กระทำความผิดเกินครึ่งหนึ่ง เพียงเล็กน้อย และคดีจำนวนมากตามจับผู้กระทำความผิด ไม่ได้เลย รวมถึงผู้เสียหายที่ถูกกระทำต้องไปพิสูจน์ ความจริงที่ชั้นศาล ดังการพิจารณาคดีศาลทั่วราชอาณาจักร ประจำปี พ.ศ. 2549 มีผู้เสียหายที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่เป็นเพศหญิง รวมคดีในศาลชั้นต้นของกรุงเทพมหานคร และศาลชั้นต้นในภาค 1 - 9 พบว่าในช่วงอายุผู้เสียหายอายุ 15 - 18 ปี มีจำนวน 2,601 คน (สำนักงาน ศาลยุติธรรม, 2549) ในปี 2550 มี จำนวน 2,826 คน (สำนักงานศาลยุติธรรม, 2550) กระทั่งถึงปี พ.ศ. 2551 มี จำนวน 2,493 คน (สำนักงานศาลยุติธรรม, 2551) ซึ่ง ผู้เสียหายที่ถูกกระทำรุนแรงทางเพศเป็นผู้ได้รับความเสียหาย ถูกคุกคามร่างกาย ด้านเพศ และผลเสียต่อจิตใจ มีผลกระทบต่อการครอบครัวและต่อเนื่องไปถึงสังคมวงกว้าง ในขณะที่ความรุนแรงทางเพศที่มีผู้เสียหายจำนวนมากนี้เป็นความรุนแรงซึ่งหน้า ในพื้นที่จริงทางกายภาพ ผู้ที่ กระทำมีทั้งรู้จักกันและไม่รู้จักกัน แล้วถ้าคนไม่รู้จักกัน ควรจะไว้วางใจกันได้เพียงไร

ปัจจุบันได้มีคนที่ใช้ช่องว่างของอินเทอร์เน็ต ชักจูงผู้หญิงจากพื้นที่เสมือนจริง โดยล่อลวงผู้หญิงไปร่วม หลับนอน บางรายถูกขโมยทรัพย์สิน จึงมีผู้หญิงตกเป็นเหยื่อและถูกข่มขืนจำนวนมาก ดังมีข่าวเกิดขึ้นบ่อยครั้ง อาทิ ผู้กระทำบางรายเพียงคนเดียวได้ก่อเหตุกระทำ การล่อลวงวัยรุ่นหรือเยาวชนขึ้นใจกว่า 20 ราย บุคคลนี้ ได้ทำการล่อลวง คุณความหญิงสาวมาแล้ว 2 ปี และผู้เสียหายบางรายถูกกระทำรุนแรงทางเพศซ้ำแล้วซ้ำอีก โดย ถูกล่อลวงชักชวนให้ไปเป็นตารานางแบบ ผู้เสียหายที่รู้จัก กับผู้ล่อลวงทางอินเทอร์เน็ตแล้วเชื่อใจจึงเดินทางจากต่างจังหวัดมาหาผู้ล่อลวงที่กรุงเทพฯ และถูกข่มขืนอีก ทั้งถูกบังคับให้โชว์ในโปรแกรมแคมพรีก โดยโปรแกรมนี้ นอกนี้จะเป็นการสนทนาแล้วยังสามารถมองเห็นภาพ การโชว์ผ่านกล้อง เหตุการณ์ครั้งนี้ได้สร้างความเสียหาย ด้านร่างกาย ด้านเพศ และจิตใจต่อผู้ถูกล่อลวงเป็นอย่างมาก และเมื่อเช้าวันจันทร์ ที่ 19 มิถุนายน 2551 มีเด็กนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 อายุ 11 ปี ในพื้นที่ จังหวัดสมุทรปราการ ที่ได้เข้าไปในพื้นที่เสมือนจริงและ ได้รู้จักกับบุคคลที่มาพูดคุยกันในพื้นที่เสมือนจริง ถูกล่อลวงทางเพศโดยผู้ล่อลวงได้นัดหมายพบกันที่หน้า โรงเรียน พร้อมชักชวนให้ไปรับประทานขนมที่หอพักแล้ว บอกว่าจะกลับมาส่งที่โรงเรียน หลังจากมาถึงหอพักเด็กผู้หญิงได้ถูกข่มขืน ซึ่งเป็นการปฏิสัมพันธ์จากพื้นที่เสมือนจริงแล้วนำมาสู่การคุกคามทางเพศในพื้นที่จริง กรณีตัวอย่างข้างต้นนี้สะท้อนและยืนยันว่า การปฏิสัมพันธ์ผ่านพื้นที่เสมือนจริงโดยใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตนี้ นำไปสู่โอกาสถูกคุกคามทางเพศ โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่น เด็กนักเรียนที่กำลังเป็นวัยรุ่นนั้นมีความเสี่ยงเนื่องด้วยเด็กในวัยนี้ยังขาดความรู้และประสบการณ์

ปัญหาการวิจัย

วัยรุ่นหญิงถูกคุกคามทางเพศผ่านพื้นที่เสมือนจริงเกิดขึ้นได้อย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาขั้นตอนการถูกคุกคามทางเพศของวัยรุ่นหญิงผ่านพื้นที่เสมือนจริง

วิธีดำเนินการวิจัย

การกำหนดขอบเขตของการวิจัย กำหนดออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา ประกอบด้วย

1) ช่องทางที่ใช้ติดต่อสื่อสารในพื้นที่เสมือนจริงประกอบด้วย 3 ช่องทาง ได้แก่ (1) ห้องสนทนา (Chat Room) (2) กระดานข่าวแสดงความคิดเห็น (Web Board) และ (3) ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (E-Mail)

2) การคุกคามทางเพศผ่านพื้นที่เสมือนจริง มี 2 ลักษณะ คือ (1) การคุกคามทางเพศด้านวาจา/การมองเห็น (Verbal / Virtual Harassment) ครอบคลุมพฤติกรรมที่วัยรุ่นหญิงถูกกระทำจากผู้คุกคามที่ส่อหรือแสดงออกถึงการคุกคามทางเพศ ในด้านพฤติกรรมหรือการแสดงออกด้านวาจา การแสดงสัญลักษณ์ที่มีความหมายทางเพศ จากการเล่าเรื่องตลกลามกอนาจาร (Rique Jokes) การพูดจาสับปน (Off-color Remark) ข้อเสนอแบบที่ไม่พึงประสงค์ (Unwanted Propositions) การข่มขู่ (Threat) การให้อนุญาต (Passes) รูปภาพเกี่ยวกับเรื่องเพศ หรือล้วงละเมิดในเชิงแนะนำ (Suggestive, Violent or Sexual Photographs) ภาพติดผนัง การ์ตูนทางเพศ (Pin-ups, Cartoon) การให้ของขวัญเกี่ยวกับทางเพศแบบไม่พึงประสงค์ (Unwanted Sexual Compliments) การจีบเกี่ยวที่มากเกินไปกว่าปกติ (Excessive Flirting) และข้อเสนอให้มีนัด (Requests for Dates) (2) การคุกคามทางเพศด้านร่างกาย (Physical Harassment) ครอบคลุมพฤติกรรมที่วัยรุ่นหญิงถูกกระทำจากผู้คุกคามที่ส่อหรือแสดงออกถึงการคุกคามทางเพศจากการสัมผัสบางส่วนของร่างกายแบบไม่พึงประสงค์ (Unwanted Touching on Any Part of the Body) การสัมผัสหน้าอกและสะโพก (Touching on Breast and Hips) การปัดหรือลูบไล้ร่างกายของอีกคนหนึ่งแบบไม่พึงประสงค์ (Unwanted Brushing Against Another Body) การยืนใกล้ชิดเกินไป (Standing Too Close) และการถูก จู่โจมเข้าถึงตัว (Physical Attack) ในลักษณะล้วงเกินทางเพศ พยายามข่มขืน (Attempt to Rape) และข่มขืน (Rape) โดยนำมาจากแนวคิดของ Light & Doucet (1995)

2. ขอบเขตด้านประชากรกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ เป็นวัยรุ่นหญิงในระบบโรงเรียน อายุ 15-18 ปี ที่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้คุกคามผ่านพื้นที่เสมือนจริง ซึ่งการถูกคุกคามทางเพศในที่นี้ครอบคลุมถึง การถูกคุกคามทางเพศด้วยวาจา/การมองเห็น และหรือถูกคุกคามทางเพศด้านร่างกาย ที่ไปแจ้งความกับตำรวจในท้องที่จังหวัดขอนแก่น และไม่แจ้งความ ตั้งแต่ พ.ศ. 2549 – พ.ศ. 2552 ในคดีถูกคุกคามทางเพศ

3. ขอบเขตด้านพื้นที่ที่ใช้ในการศึกษา พื้นที่ที่ใช้ในการศึกษา คือพื้นที่จังหวัดขอนแก่น

เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ คือ แนวทางการสัมภาษณ์ (Interview Guideline) ด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) กับวัยรุ่นหญิงที่มีคุณลักษณะดังนี้ 1) เป็นเด็กวัยรุ่นหญิงในระบบโรงเรียน 2) อายุ 15-18 ปี 3) มีปฏิสัมพันธ์กับผู้คุกคามผ่านพื้นที่เสมือนจริง 4) ถูกคุกคามทางเพศด้านวาจา/การมองเห็น และถูกคุกคามทางเพศด้านร่างกาย และ 5) บ่นทักแจ้งความกับตำรวจในท้องที่จังหวัดขอนแก่นหรือไม่ได้แจ้งความ ตั้งแต่ พ.ศ. 2549 – พ.ศ. 2552 ซึ่งได้กำหนดประเด็นที่ศึกษาไว้ดังนี้

1. ภูมิหลังของวัยรุ่นหญิงในเรื่องอายุ การศึกษา ลำดับที่ของบุตร การศึกษาขณะถูกคุกคามทางเพศ ลักษณะการพักอาศัย

2. ภูมิหลังของครอบครัววัยรุ่นหญิง ในเรื่องอาชีพของผู้ปกครอง ฐานะทางเศรษฐกิจ ประสบการณ์การใช้อินเทอร์เน็ตของผู้ปกครอง สัมพันธภาพในครอบครัว

3. สภาพพื้นที่เสมือนจริง ในเรื่องประเภทของพื้นที่เสมือนจริง แบบแผนการใช้พื้นที่เสมือนจริง อิทธิพลของเพื่อน กระบวนการใช้พื้นที่เสมือนจริงจากการใช้ Chat Room Web Board และ E-Mail

4. กระบวนการถูกคุกคามทางเพศด้านร่างกาย วาจา การสร้างความไว้วางใจในพื้นที่เสมือนจริง

5. การคุกคามทางเพศจาก Chat Room Web Board และ E-Mail

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ ได้เลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) จากวัยรุ่นหญิงในระบบโรงเรียน อายุ 15-18 ปี จำนวน 10 คน ที่มีปฏิสัมพันธ์กับ ผู้ถูกคุกคามผ่านพื้นที่เสมือนจริงจากการใช้ Chat Room จากการใช้ Web Board จากการใช้ E-Mail ซึ่งถูกคุกคามทางเพศด้านวาจา/การมองเห็น และถูกคุกคามทางเพศด้านร่างกาย หลังจากถูกคุกคามทางเพศวัยรุ่นหญิงได้ไปแจ้งความในคดีความเสียหายทางเพศกับตำรวจในท้องที่จังหวัดขอนแก่น จำนวน 5 คน และไม่แจ้งความดำเนินคดี จำนวน 5 คน จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่าง พ.ศ. 2549 – พ.ศ. 2552 โดยมีเกณฑ์การเลือกวัยรุ่นหญิงที่หลากหลายได้แก่ 1) มาจากครอบครัวเดี่ยว 2) มาจากครอบครัวขยาย 3) มาจากครอบครัวหย่าร้าง 4) มาจากครอบครัวสมบูรณ์ 5) พักอาศัยกับผู้ปกครอง 6) พักอาศัยหอพัก 7) รายได้ของครอบครัวต่ำ 8) รายได้ของครอบครัวสูง 9) เป็นคนในเมือง 10) เป็นคนรอบนอกเมือง 11) เป็นคนต่างอำเภอ 12) เป็นคนต่างจังหวัด ซึ่งจากการสัมภาษณ์วัยรุ่นหญิงดังกล่าวแล้ว ทำให้ผู้วิจัยมีความเข้าใจในกระบวนการที่วัยรุ่นหญิงถูกคุกคามทางเพศผ่านพื้นที่เสมือนจริงมากขึ้น และได้นำมาใช้เป็นแนวทางสร้างแบบสัมภาษณ์ในการศึกษาเชิงปริมาณได้อีกทางหนึ่ง

ผู้วิจัยดำเนินการติดตามหาข้อมูลเชิงลึกกับกลุ่มเป้าหมายตามเบาะแสของตำรวจภูธรจังหวัดขอนแก่น ในขั้นนี้ผู้วิจัยได้ติดตามหา ชุมชนที่พักอาศัยในปัจจุบัน สถานศึกษาที่กำลังศึกษา ระยะการเดินทางไปที่พักอาศัยของกลุ่มเป้าหมาย ผู้วิจัยเดินทางไปสำรวจค้นหาชุมชนที่กลุ่มเป้าหมายพักอาศัย จึงได้กลุ่มวัยรุ่นหญิงที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งเป็นกลุ่มที่ไปแจ้งความ จำนวน 5 คน และเนื่องจากการค้นหาวัยรุ่นหญิงที่เป็นกลุ่มไปแจ้งความนั้นค่อนข้างหายาก เนื่องจากครอบครัวไม่ยอมเปิดเผย ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้รับข้อมูลเพิ่มเติมจากสถานศึกษาในการให้ข้อมูลเบื้องต้นของวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนที่มีประสบการณ์ถูกคุกคามทางเพศผ่านพื้นที่เสมือนจริง และจากวัยรุ่นชายที่ทำงานเป็นลูกจ้างร้านซ่อมรถจักรยานยนต์ รวมถึงจากกลุ่มเพื่อนของวัยรุ่นชายกลุ่มนี้ ได้เปิดเผยข้อมูล เกี่ยวกับการมีประสบการณ์คุกคามทางเพศ ผู้วิจัยจึงค้นหากลุ่มเป้าหมายที่ไม่ได้แจ้งความอีก 5 คน

ซึ่งผู้วิจัยใช้แนวทางการสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือที่ใช้ศึกษากระบวนการที่วัยรุ่นหญิงถูกคุกคามทางเพศผ่านพื้นที่เสมือนจริง ซึ่งได้กำหนดประเด็นที่ศึกษาไว้ได้แก่ ภูมิหลังของวัยรุ่นหญิง ลักษณะการพักอาศัย ภูมิหลังของผู้ปกครอง สัมพันธภาพในครอบครัว บทบาทของผู้ปกครองในการใช้พื้นที่เสมือนจริง อิทธิพลของเพื่อนในพื้นที่เสมือนจริง ลักษณะพื้นที่เสมือนจริง การไว้วางใจ และการนัดพบกัน ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์โดยได้แนะนำตัวและถามทุกข์สุขของผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลหรือข้อมูลของครอบครัว ผู้วิจัยได้เริ่มต้นด้วยการพูดคุยซักถามในเรื่องทั่วไป ไม่เร่งรัดในคำถามที่เจาะลึกปล่อยให้การสนทนาซักถามดำเนินไปอย่างธรรมชาติ พยายามสร้างความไว้วางใจ จนกระทั่งแน่ใจและเข้าใจทั้งสองฝ่ายจึงขออนุญาตจดบันทึก และพยายามระมัดระวังกิริยาท่าทางพยายามแสดงออกโดยใช้คำพูดที่เป็นการยอมรับและมีความจริงใจ เพื่อนำไปสู่การแลกเปลี่ยนสนทนา การสัมภาษณ์วัยรุ่นหญิงในระยะนี้ได้ใช้เวลาในการสัมภาษณ์ประมาณ 30 นาที ถึง 1 ชั่วโมง ที่บ้านของผู้ให้ข้อมูล หอพัก และร้านกาแฟ ตามแต่สภาพเงื่อนไขของวัยรุ่นหญิงแต่ละคน ก่อนสิ้นสุดการสัมภาษณ์ผู้วิจัยและผู้ให้ข้อมูลจะทำความตกลงร่วมกันในการนัดสัมภาษณ์ครั้งต่อไป ซึ่งการสัมภาษณ์วัยรุ่นหญิงส่วนมากผู้วิจัยสัมภาษณ์ 2 ครั้ง เนื่องจากผู้วิจัยต้องใช้คำถามที่ค่อยเป็นค่อยไป บางครั้งวัยรุ่นหญิงก็ตอบคำถามเล็กน้อย ผู้วิจัยจึงต้องไปสัมภาษณ์ในวันหลัง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสะดวกและผู้ให้ข้อมูลเป็นสำคัญ

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้มีโอกาสสัมภาษณ์มารดาหรือบิดาหรือผู้ปกครองที่เป็นยาย ย่า ที่วัยรุ่นหญิงอาศัยอยู่ด้วย ซึ่งทำให้ได้ข้อมูลมาสนับสนุนในคำตอบที่ยังไม่ค่อยชัดเจน เช่น เมื่อถามถึงการคบเพื่อน หรือการคบเพื่อนต่างเพศ วัยรุ่นหญิงจะเล่าไม่ค่อยมาก แต่มารดาหรือผู้ปกครองจะเล่าให้ข้อมูลเสริมในลักษณะที่บ่งบอกถึงอุปนิสัย ลักษณะนิสัยของลูก หากวัยรุ่นหญิงมีปัญหาหรืออยากเล่าเรื่องใด ผู้วิจัยจะได้ข้อมูลมาก เช่น ความสนุกจากการเข้าใช้พื้นที่เสมือนจริง

ผู้วิจัยได้ใช้การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non-participant Observation) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลร่วมด้วย ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมี

การกำหนดวัตถุประสงค์ในการสังเกตไว้ล่วงหน้าเมื่อผู้วิจัยได้พบกับวัยรุ่นหญิงที่บ้านของวัยรุ่นหญิงแล้ว ผู้วิจัยเริ่มจากการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วมเพื่อเฝ้าสังเกตพฤติกรรมทางสังคมเพื่อให้ได้ข้อมูลเบื้องต้น พูดคุยซักถามและบันทึกข้อมูลร่วมด้วย พร้อมทั้งการใช้การซักถามเพื่อค้นหาความหมายที่เกิดขึ้นจากกระบวนการถูกคุกคามทางเพศ การแสดงพฤติกรรมระหว่างคู่สนทนา การทำความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล วิถีชีวิต ผู้วิจัยได้บันทึกข้อมูลทุกครั้งจากการสังเกต เพื่อประกอบการอธิบายและวิเคราะห์สถานการณ์ต่างๆ วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะพฤติกรรมที่เป็นธรรมชาติตามสภาพความเป็นจริงหรือเหตุการณ์สำคัญๆ ซึ่งจากการสังเกตใบหน้าวัยรุ่นหญิง ไม่ค่อยมีสีหน้าส่อขึ้นเมื่อสัมภาษณ์และสังเกตปฏิสัมพันธ์ในการพูดคุย บางครั้งก็ต้องพูดคุยเรื่องอื่นทั่วไป ซึ่งช่วยให้บรรยากาศในการสัมภาษณ์และการสังเกตผ่านไปได้ดี

การตรวจสอบข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้การรวบรวมข้อมูลจากการสังเกต และการสัมภาษณ์ จึงทำการวิเคราะห์ข้อมูลเริ่มด้วยการจัดระบบของข้อมูล โดยการจำแนกและจัดข้อมูลเป็นหมวดหมู่ตามประเด็นที่ศึกษา วิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลแต่ละประเด็นเพื่อหาข้อสรุป หลังจากนั้นจึงวิเคราะห์โดยภาพรวมตามแนวคิด ทฤษฎีที่ใช้เป็นแนวทางในการอธิบายปรากฏการณ์และสรุปตามวัตถุประสงค์

การตรวจสอบข้อมูล เมื่อผู้วิจัยสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลในแต่ละวันแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลทั้งการสัมภาษณ์ การสังเกต และการสนทนาทั่วไป มาบันทึกลงในบันทึกสนาม อ่านทบทวนและหาประเด็นที่ยังขาดหรือยังได้คำตอบไม่ครบถ้วน ไม่ชัดเจนตามแนวทางการสัมภาษณ์ที่กำหนดไว้ เมื่อผู้วิจัยสัมภาษณ์วัยรุ่นหญิงคนที่ 1 ในครั้งที่ 1 แล้ว วันต่อมาจึงได้ไปสัมภาษณ์วัยรุ่นหญิงคนที่ 2 คำถามใดที่ถามแล้วผู้ตอบตอบได้ชัดเจนและลักษณะการถามต่อให้ได้คำตอบตามวัตถุประสงค์ผู้วิจัยจึงถามในลักษณะเดิม และเพิ่มประเด็นความไวในการสัมภาษณ์จากเนื้อหาการสนทนา เมื่อผู้สัมภาษณ์ไปสัมภาษณ์วัยรุ่นหญิงเป็นครั้งที่ 2 จึงได้ข้อมูลที่มีความชัดเจนมากขึ้นผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้อธิบายเปรียบเทียบกันเพื่อตรวจสอบว่า คนไหน

ผู้วิจัยถามอย่างไร และมีประเด็นใดที่ผู้วิจัยต้องประยุกต์คำถาม โดยผู้วิจัยได้จากการสังเกตการถามแล้วนำข้อมูลที่ได้อาตรตรวจสอบความละเอียดถูกต้องของข้อมูลต่างๆ โดยใช้แนวทางการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation) กล่าวคือ ได้ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลหลายครั้ง ทั้งการตรวจสอบข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลที่ต่างกัน การถามคำถามเดิมในเวลาต่างกัน การปรับคำถามใหม่ การสมมุติเหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้น และมีการปรับแนวทางการสัมภาษณ์ให้เหมาะสมกับผู้ให้ข้อมูล เพื่อจะได้ทราบว่าประเด็นใดที่ยังตกหล่นหรือต้องเพิ่มเติม

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลแบบต่างๆ เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การสนทนาทั่วไป รวมไปถึงการบันทึกข้อมูลด้านต่างๆ ของผู้ให้ข้อมูล จึงต้องมีการจดบันทึกข้อมูลทุกครั้งที่มีการสังเกตและสัมภาษณ์ และผู้วิจัยได้ประมวลผลข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลไปพร้อมๆ กันกับการเก็บรวบรวมข้อมูล ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยจำเป็นต้องทำด้วยความรอบคอบ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ ทั้งขณะที่ยังสัมภาษณ์และหลังจากการสัมภาษณ์ วิเคราะห์ซ้ำๆ ไปซ้ำมา สิ่งที่ผู้วิจัยคำนึงถึงมากที่สุด คือความถูกต้องของข้อมูลที่ได้อาตรสัมภาษณ์และการตีความ ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องวิเคราะห์จัดหมวดหมู่ข้อมูลแยกแยะข้อมูลเพื่อจะได้ทราบว่าประเด็นที่ยังตกหล่นหรือขาดเพื่อจะได้เพิ่มเติมจนกว่าความถูกต้องของข้อมูลนั้นสมบูรณ์และชัดเจนขึ้น ซึ่งจะทำให้การวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลในหมวดหมู่เดียวกัน เพื่อหาข้อสรุปและวิเคราะห์ กระทั่งได้ข้อมูลที่เพียงพอต่อการอธิบายถึงปรากฏการณ์ที่ผู้วิจัยศึกษาตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ แล้วจากนั้นจึงวิเคราะห์ความเชื่อมโยงของข้อมูลในส่วนต่างๆ ร่วมด้วยเพื่อดูความสัมพันธ์กับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมนั้นๆ โดยมีแนวคิดและทฤษฎีที่เหมาะสมสอดคล้องใช้เป็นแนวทางเพื่ออธิบายปรากฏการณ์ที่ศึกษา

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

การมีปฏิสัมพันธ์ผ่านพื้นที่เสมือนจริงของวัยรุ่นหญิงจาก 3 รูปแบบนั้น เป็นการเผชิญกับภาวะเสี่ยงของ

การถูกคุกคามทางเพศ เหมือนการเปิดโอกาสเจรจาพูดคุยกันในพื้นที่เสมือนจริงที่ไม่มีผู้ปกครองดูแล ช่องทางที่ถูกคุกคามทางเพศผ่านพื้นที่เสมือนจริงมากที่สุดคือ การใช้ Chat Room ที่นำมาสู่การคุกคามในรูปแบบที่ 1 ที่วัยรุ่นหญิงพบผู้คุกคามทาง Chat Room จำนวน 8 คน ในรูปแบบที่ 2 วัยรุ่นหญิงพบผู้คุกคามทาง E-Mail จำนวน 1 คน และในรูปแบบที่ 3 วัยรุ่นหญิงพบผู้คุกคามทาง Web Board จำนวน 1 คน ดังนี้

การถูกคุกคามรูปแบบที่ 1

วัยรุ่นหญิงที่ใช้พื้นที่เสมือนจริงจากการใช้ Web Board เป็นการใช้ด้วยความสนุกสนาน ความสนใจ คุยไปได้เรื่อยๆ ในการใช้ Web Board จึงเป็นการพบปะพูดคุยทั้งเรื่องทั่วไป ในพื้นที่ Web Board มีทั้ง Web Board คุยกันรวมๆ และ Web Board ที่เป็นเหมือนบล็อกส่วนตัว เนื้อหาการสนทนาใน Web Board จึงเป็นการทำความรู้จักกัน ลักษณะการคุยแบบผ่านๆ วัยรุ่นหญิงได้รับการชักชวนในการสนทนา ดึงดูดความสนใจในการสนทนาจากการสร้างภาพลักษณ์ของคู่สนทนาที่มีทั้งเรียบร้อย ค่อยๆ พูดจา ค่อยๆ ถามไถ่ มีทั้งพูดจาไม่สุภาพ ทะลึ่ง มีทั้งพูดถามอยากรู้คำตอบแบบ จากการพูดคุยที่ใช้เวลานานขึ้น เมื่อผู้คุกคามได้ชักชวนวัยรุ่นหญิงมาพบกัน วัยรุ่นหญิงจึงไปตามการนัดพบ เมื่อพบกันแล้วคู่สนทนาได้หาวิธีการในการชักจูงคุกคามให้อยู่ด้วยกันในพื้นที่จริง สองต่อสอง เมื่อสบโอกาสจึงได้กระทำการคุกคามทางเพศต่อวัยรุ่นหญิง

การถูกคุกคามรูปแบบที่ 2

วัยรุ่นหญิงได้ใช้ Chat Room ในการมีปฏิสัมพันธ์กับคนทั่วไป ใช้ Web Board ในการสนทนาในเรื่องที่ตนสนใจ ซึ่งคู่สนทนาใน Chat Room และ Web Board มักมาสานสัมพันธ์ด้วยการเป็นเพื่อนคุย คู่สนทนามักบอกว่า เหนงา อยากมีเพื่อนคุย ไสดครับ วัยรุ่นหญิงจึงมักพอใจกับคนที่คุยสุภาพ การติดต่อในสังคมเครือข่าย Hi5 เป็นพื้นที่ที่มีเพื่อนมากและสานสัมพันธ์ต่อได้สะดวกขึ้น ดังวัยรุ่นหญิงที่ใช้เครือข่ายสังคม Hi5 ซึ่งจะมีข้อมูลของวัยรุ่นหญิงที่เปิดเผยในโปรไฟล์ของตนเองมาก ยิ่งเมื่อตามอ่านข้อมูลจึงสามารถติดตามเรื่องได้รวดเร็วและมีเรื่องราวพูดคุยกันต่อเนื่องได้ ใน Hi5 จะปรากฏอีเมลไว้ด้วย ซึ่งเป็นการเพิ่มพื้นที่ของการติดต่อได้อีก วัยรุ่น

หญิงจึงได้ติดต่อกับคู่สนทนาทาง E-Mail กับคู่สนทนาที่รู้จักกันทาง Hi5 โดยที่คู่สนทนาได้เล่าเรื่องราวของคู่สนทนา ความดีของคู่สนทนา การเป็นผู้พอมิฐานะ ความรู้สึกที่มีต่อวัยรุ่นหญิง ซึ่งเป็นเหมือนลักษณะการสืบเกี่ยว การพูดคุยกัน การได้ปรึกษาและพึ่งพา การเห็นว่าคู่สนทนามีงานทำแล้ว จึงเชื่อใจว่าเป็นผู้ใหญ่ที่ดี เมื่อคู่สนทนาขอนัดหมาย วัยรุ่นหญิงจึงให้ความไว้วางใจ ไปพบตามที่ได้นัดหมาย การถูกคุกคามทางเพศด้านร่างกายจึงเกิดขึ้นที่พื้นที่จริง

การถูกคุกคามรูปแบบที่ 3

วัยรุ่นหญิงได้ใช้ E-Mail ในการติดต่อสัมพันธ์ทั่วไป การพูดคุยกับคู่สนทนาในพื้นที่เสมือนจริงเป็นการคลายเหงาและเหมือนการพูดคุยจริง วัยรุ่นหญิงใช้พื้นที่เสมือนจริงมากจนผลการเรียนไม่ดี คู่สนทนาชวนคุยเรื่องรักๆ ใคร่ๆ และมีแต่ชวนให้ไปพบ ให้คำแนะนำในการเรียน ชวนพูดคุยเรื่องท่องเที่ยว ชวนเที่ยว อีกทั้งคู่สนทนาได้เปิดเผยการทำงานและที่พักอาศัย และให้ความสนใจ เอาใจใส่ต่อวัยรุ่นหญิง เมื่อคู่สนทนาขอนัดหมาย วัยรุ่นหญิงจึงไปตามการนัดหมาย เมื่อพบเจอกันและด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ วัยรุ่นหญิงจึงถูกคู่สนทนาออกอุบายชวนไปที่ห้องเช่าจึงได้ถูกคุกคามทางเพศ

การที่วัยรุ่นหญิงมีปฏิสัมพันธ์กับคู่สนทนาในพื้นที่เสมือนจริง ทั้งๆที่วัยรุ่นหญิงเหล่านี้กำลังศึกษาในโรงเรียน มีครอบครัวมีผู้ปกครองแต่ผู้ปกครองไม่สามารถติดตาม รับทราบข้อมูลพฤติกรรมการใช้ชีวิตประจำวันของวัยรุ่นหญิงได้ และไม่สามารถปกป้องคุ้มครองวัยรุ่นหญิงได้ ผู้วิจัยจึงเสนอภาพการคุกคามทางเพศ ที่เป็นขั้นตอนของการคุกคามทางเพศ 5 ขั้นตอนใหญ่ๆ ดังต่อไปนี้

1) การเข้าใช้พื้นที่เสมือนจริงของวัยรุ่น ตาม

ที่วัยรุ่นหญิงใช้ได้พื้นที่เสมือนจริง จาก 3 แหล่ง คือ ร้านบริการอินเทอร์เน็ต โรงเรียน และที่บ้าน โดยที่ร้านบริการอินเทอร์เน็ตจะมีความเป็นอิสระ ไม่มีใครควบคุมการเล่น เว็บไซต์ไม่ได้บล็อกจึงสามารถเข้าได้ทุกเว็บไซต์ พฤติกรรมการใช้พื้นที่เสมือนจริงจึงเป็นการใช้ตามลำพังที่ไม่มีผู้ปกครองคอยดูแล ควบคุม ทั้งในด้านเนื้อหาข้อมูล และการเข้าไปตามเว็บไซต์ต่างๆ เพียงแต่จ่ายเงินค่าเล่นเป็นชั่วโมง ในส่วนของการเข้าใช้พื้นที่เสมือนจริงในโรงเรียนนั้น โรงเรียนได้สอนวิชาคอมพิวเตอร์และให้

นักเรียนไว้พิมพ์งานหรือทำการบ้านได้ ส่วนมากโรงเรียนจะมีห้องคอมพิวเตอร์โดยเฉพาะ โรงเรียนที่วัยรุ่นหญิงบางคนเรียนอยู่นั้นตามห้องเรียนมีคอมพิวเตอร์ 2 เครื่อง มีเล่นเน็ตได้บ้าง แต่การเล่นหรือใช้สนทนาไม่สะดวก ไม่เป็นส่วนตัว การเข้าใช้พื้นที่เสมือนจริงในโรงเรียนจึงนิยมใช้เป็นส่วนน้อย ซึ่งโรงเรียนได้กำชับให้นักเรียนใช้คอมพิวเตอร์เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตเพื่อการค้นคว้าข้อมูลสำหรับการเข้าใช้พื้นที่เสมือนจริงที่บ้านนั้น มีวัยรุ่นหญิงเพียง 2 คนที่บ้านมีคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต จึงได้ใช้หลังจากโรงเรียนเลิกในตอนเย็น ซึ่งบิดามารดาไม่ได้มาควบคุมอย่างจริงจัง เนื่องจากต้องขายของ ฉะนั้น วัยรุ่นหญิงส่วนมากจึงไปใช้บริการที่ร้านอินเทอร์เน็ตตามลำพัง และผู้ปกครองไม่มีความรู้เกี่ยวกับการใช้พื้นที่เสมือนจริง ดังที่นิ่วบอกกับผู้วิจัยว่า “พ่อแม่หนูใช้คอมพิวเตอร์ไม่เป็นค่ะ และไม่สนใจที่จะใช้ หนูไปเล่นอินเทอร์เน็ตก็ไปเล่นนอกบ้าน พ่อแม่ไม่รู้ว่หนูเล่นอะไรบ้าง” และจากกรณีของน้อยที่บิดามารดาจบการศึกษา ประถมศึกษาปีที่ 6 ไม่มีความรู้ในการให้คำแนะนำการใช้พื้นที่เสมือนจริง ดังที่น้อยพูดว่า “หนูก็เพิ่งเข้าห้องแชทเป็นค่ะ พ่อแม่หนูใช้ไม่เป็นเลยค่ะ พ่อแม่ไม่เคยใช้ค่ะ และคงใช้ไม่เป็นด้วย พ่อแม่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์เลยค่ะ” ผู้ปกครองส่วนมากไม่มีความรู้ในการใช้พื้นที่เสมือนจริง จำนวน 7 คน ผู้ปกครองที่มีความรู้ จำนวน 3 คน และผู้ปกครองมีการใช้พื้นที่เสมือนจริงแต่ไม่ได้ควบคุมลูกในการใช้ ดังนั้น ผู้ปกครองของวัยรุ่นหญิงทั้ง 10 คน ไม่ทราบมูลรายละเอียดของลูกว่าเข้าไปร้านบริการอินเทอร์เน็ต นอกจากไปเล่นเกมแล้วไปเข้าเว็บไซต์หรือติดต่อกับใครตามช่องทางที่หลากหลาย เนื่องจากวัยรุ่นหญิงส่วนมากใช้พื้นที่เสมือนจริงจากร้านบริการอินเทอร์เน็ต ซึ่งมีอิสระมากเมื่อเทียบกับใช้ที่โรงเรียนหรือที่บ้าน ซึ่งจากการศึกษาของศราวุธ บุญสวัสดิ์ (2550) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร โดยสอบถามกับวัยรุ่นอายุ 15-24 ปี เพศชายและหญิงจำนวน 400 คน พบว่า วัยรุ่นต่างเพศกัน มีการศึกษาในระดับต่างกัน มีการเปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ตที่แตกต่างกัน อายุและรายได้มีความสัมพันธ์กับการเปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ต ส่วนอาชีพและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษไม่มีผลต่อการเปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ต วัยรุ่นมีการใช้สื่อในด้านการ

ศึกษาและสารสนเทศ ด้านบันเทิงอยู่ในระดับปานกลาง ประโยชน์ในการได้รับจากสื่ออินเทอร์เน็ตด้านการศึกษา สารสนเทศ ด้านความบันเทิงอยู่ในระดับมาก ซึ่งการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จากการศึกษาของชนิษฐา จันทร (2544) พบว่า นักเรียนมีประสบการณ์ใช้มากกว่า 12 เดือน ความถี่ส่วนใหญ่ใช้ 1-5 ครั้งต่อสัปดาห์ วัตถุประสงค์ในการใช้เพื่อความเพลิดเพลิน สำหรับปัจจัยในเชิงลบจากการสนทนาผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตจากการศึกษาของ นิศาพร บุญเฉลียว (2551) พบว่าสูญเสียค่าใช้จ่ายโดยไม่จำเป็น การหลอกลวง และการเสียสมาธิในการเรียน

2) การพบเพื่อนในพื้นที่เสมือนจริง การได้รู้จักเพื่อนใหม่จากการเล่นเกมใน Web Board ได้คุยเรื่องที่เกี่ยวกับการเล่นเกมในขณะนั้น ได้คุยทักทายกัน และได้กลายเป็นเรื่องเคยชินในการที่เล่นเกมไปและคุยไปด้วยกับคนที่เข้ามาเล่นเกมใน Web Board นั้น เป็นการได้รับความสนุก ได้มีเพื่อนใหม่ และคลายเหงา อีกทั้งเป็นการได้รู้จักโลกภายนอกที่วัยรุ่นหญิงไม่เคยได้เห็น ไม่เคยได้ไปเที่ยว และยังไม่เคยไปไกลๆ นอกบ้าน จังหวัดที่มีสถานที่ท่องเที่ยว หรือกรุงเทพฯ ซึ่งวัยรุ่นหญิงบอกว่า “ไม่เคยไปเที่ยวที่ไหนเลย พ่อแม่ไม่เคยพาไป อยากไปเที่ยว แต่พ่อแม่ทำงาน ไม่มีเวลาพาไป” การที่วัยรุ่นหญิงมี E-Mail เพื่อได้ติดต่อสื่อสาร ทั้งรับส่ง E-Mail และส่งข้อความหากันได้นั้นได้สร้างความสนุก จนถึงกับทำให้เบื่อการเรียนหนังสือเมื่อเทียบกับการได้เล่นได้พูดได้คุย ดังที่วัยรุ่นหญิงไม่อยากจะเรียนหนังสือ “บางวันหนูหลบอยู่ใต้ต้นไม้ไม่อยากเรียนหนังสือ เรียนไม่รู้เรื่อง การบ้านก็ไม่ได้ทำ ส่งครู รอโรงเรียนเลิกจะไปเล่นเน็ต เล่นเน็ตสนุกดี มีเพื่อนเยอะมาก วันเสาร์ก็ไปเล่นที่ตลาดสดเทศบาล เล่นฟรีมีเงิน 20 บาทเป็นค่ารถก็ได้เล่นแล้ว” ซึ่งจากการเข้า Chat Room วัยรุ่นหญิงชอบการแชทมากที่สุด สะดวก รวดเร็ว เมื่อสมัครเข้าห้องแชทก็คุยได้เลย ได้อ่านข้อความของคนแชทเข้ามาตลอดด้วย การเข้าสู่พื้นที่เหล่านี้ของวัยรุ่นเป็นการพูดคุย คุยเรื่องใดก็ได้ จะพูดอะไรก็ได้ สนุก และอยากเข้าสู่ห้องแชททุกครั้งที่มีโอกาส ดังที่ ณัฐชดา มงคลชาติ (2550) ศึกษาพฤติกรรมของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่เกิดผลกระทบของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตทั่วไป สุ่มตัวอย่างแบบไม่จำกัดอายุ ระดับการศึกษาและอาชีพ ชาย 150 คน หญิง

150 คน ผลการศึกษาพบว่า กิจกรรมที่ใช้มากคือ ไปรษณีย์ อีเล็กทรอนิกส์และติดตามข่าวสารประจำวันหรือข้อมูลที่ทันสมัย ส่วนองค์ประกอบของผลกระทบจากการใช้อินเทอร์เน็ตพบว่า ด้านการใช้อินเทอร์เน็ต ด้านความต้องการสังคมออนไลน์มีผลกระทบจากพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ต และจากการศึกษาของวรรณภา เพิ่มวนิชกุล (2544) ศึกษาการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนนักศึกษาในเขตเทศบาลนครอุดรธานี จำนวน 900 คน พบว่า นักเรียนส่วนมากเป็นเพศหญิงและศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษา นิยมเข้าเว็บไซต์ที่เป็นแหล่งบันเทิงเพื่อหาเพื่อนใหม่ โดยใช้ที่ร้านบริการอินเทอร์เน็ตเพราะร้านมีเครื่องคอมพิวเตอร์มากจึงสะดวกในการใช้ สอดคล้องกับการศึกษาของอาทิชา เมืองยม (2549) เรื่องการสร้างสัมพันธ์ทางอินเทอร์เน็ตของผู้ใช้การสนทนา (Chat) พบว่า การสนทนาส่วนใหญ่จะสนทนาในห้องส่วนตัว เหตุผลในการเล่นสนทนาเพื่อหาเพื่อนคุยหรือเพื่อนใหม่ หากมีความไว้วางใจอาจใช้วิธีนัดเจอกัน ในส่วนของการคบเพื่อนต่างเพศของวัยรุ่นหญิงในพื้นที่จริงนั้น ส่วนมากวัยรุ่นหญิงยังไม่ได้คบเพื่อนต่างเพศในลักษณะคนรัก มีเพียงการให้ความสนใจ การพูดคุย ยังไม่ได้คุยจริงจัง อีกทั้งเพื่อนๆ ในสถานศึกษาส่วนมากเป็นเพื่อนกัน

3) การขอเบอร์โทรศัพท์ เมื่อทำความรู้จักกันสักระยะหนึ่งแล้วคู่สนทนาได้ขอเบอร์โทรศัพท์กับวัยรุ่นหญิง เพื่อให้การติดต่อมีความสัมพันธ์ที่สะดวกและเพิ่มช่องทางการติดต่อ ซึ่งคู่สนทนาได้ขอที่เล่นบ้าง ขอแบบจริงจังบ้าง ผลการวิจัยพบว่า วัยรุ่นหญิงทั้ง 10 คน ได้ให้เบอร์โทรศัพท์กับคู่สนทนาหลังจากรู้จักกันได้ภายใน 3 สัปดาห์มากที่สุด จำนวน 5 คน รู้จักกัน 1 สัปดาห์แล้วให้เบอร์โทรศัพท์ จำนวน 3 คน รู้จักกัน 10 วันแล้วให้เบอร์โทรศัพท์ จำนวน 2 คน ซึ่งวัยรุ่นหญิงทุกคนมีโทรศัพท์ ใช้เป็นส่วนตัวมากที่สุด จำนวน 8 ราย และโทรศัพท์มือถือส่วนตัวก็อยู่กับวัยรุ่นหญิงตลอด มีโทรศัพท์ใช้ร่วมกับผู้ปกครองเป็นส่วนน้อย จำนวน 2 ราย ซึ่งการให้เบอร์โทรศัพท์นี้เป็นสิ่งที่วัยรุ่นหญิงไม่ค่อยระมัดระวัง ผู้ที่ปล่อยวางจะมีวิธีการชักจูงให้คล้อยตามและเชื่อใจด้วยวิธีการที่นุ่มนวลในพื้นที่เสมือนจริง และแสดงความมุ่งหมายในเรื่องเพศเมื่อพบกันบนพื้นที่จริง ซึ่งวัยรุ่นหญิงได้คล้อยตามเป็นส่วนมาก จากกรณีของน้อยที่เชื่อคู่สนทนาว่าจะ

ชวนไปเที่ยว และให้เงินมาเรียนหนังสือ “หนูคิดว่าออกจากบ้านไปเที่ยวขอนแก่นแล้วกลับมาตอนเย็น จะได้เห็นหน้าคนที่คุยด้วย อยากรู้ว่าเสียงที่ได้ยินทางโทรศัพท์กับหน้าตาจริงเป็นอย่างไร รูปที่ส่งมาให้ดูนั้นเป็นตัวจริงหรือเปล่า” เมื่อคู่สนทนาได้เบอร์โทรศัพท์แล้วจึงมีความสะดวกในการติดต่อกันมากยิ่งขึ้น เมื่อคู่สนทนาได้เบอร์แล้วการสนทนาในพื้นที่เสมือนจริงลดน้อยลงซึ่งเปลี่ยนเป็นการโทรศัพท์ในการสานความสัมพันธ์ให้กระชับขึ้น ระยะเวลาในการพัฒนาความสัมพันธ์ในพื้นที่เสมือนจริงตั้งแต่รู้จักกัน ให้เบอร์โทรศัพท์ และนัดพบกันในระยะเวลา 1 เดือนมากที่สุด จำนวน 6 คน ในระยะเวลา 1 สัปดาห์ จำนวน 2 คน ในระยะเวลา 10 วัน จำนวน 1 คน ระยะเวลา 3 เดือน จำนวน 1 คน ซึ่งคู่สนทนาในพื้นที่เสมือนจริงได้เฝ้าประจำอยู่ในห้องสนทนา และคอยทักทายโดยเลือกที่จะพูดคุยสนทนาเฉพาะวัยรุ่นหญิง โดยใช้การพูดคุย ชักจูง การแสดงความจริงใจและค้นหาข้อมูลส่วนบุคคลของวัยรุ่นหญิง เหตุผลส่วนใหญ่ที่วัยรุ่นหญิงนัดพบเจอส่วนมากอยากเห็นหน้า อยากเห็นตัวจริง จำนวน 9 คน และนัดพบเพื่ออยากลองพบเพื่อนทางอินเทอร์เน็ต จำนวน 1 คน ซึ่งจากการศึกษา พบว่า ในส่วนที่เป็นอันตรายที่นับว่า เป็นภัยร้ายแรงที่สุดก็คือ จากการพูดคุยในพื้นที่เสมือนจริงซึ่งนำไปสู่การนัดพบกันและนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ทำให้เด็กหลายคนต้องเสียตัว เพราะปฏิสัมพันธ์ทางพื้นที่เสมือนจริง ดังกรณีของตึกที่ให้สัมภาษณ์ว่า “หนูคิดว่าที่ดื่มเป็นคนดี ดูท่าทางจะเป็นคนเขียบบ้าง คุยก็ไม่ได้พูดจาลามกนะ ไม่นั่นหนูจะให้คำมาที่หอพักทำไม” สอดคล้องกับงานวิจัยของจิตรตรี อนุสนธิ์ (2552) ศึกษาเรื่อง “ความตระหนักถึงภัยจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยม” โดยสอบถามและสัมภาษณ์เชิงลึกกับนักเรียนมัธยมศึกษา ปีที่ 1-6 ในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 3 โรงเรียน โรงเรียนละ 150 คน รวม 450 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความตระหนักอยู่ในระดับปานกลาง มักจะพอใจในการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในอินเทอร์เน็ตเพื่อแลกกับการพบเพื่อนใหม่ และถือว่าการมีบุคคลแปลกหน้าเข้ามาติดต่อกันทางอินเทอร์เน็ตเป็นเรื่องปกติของนักท่องเว็บไซต์

4) การนัดพบ คู่สนทนาได้หาวิธีการนัดแนะในการนัดพบวัยรุ่นหญิงบนพื้นที่จริง โดยชวนมาทานข้าว ชวนมาดูหนัง ชวนมาเดิน shopping ชื้อของ ชวนมาเที่ยว เมื่อวัยรุ่นหญิงถูกชวนในตอนแรกยังไม่รับปากหรือตกลงในการมาพบเจอกัน ส่วนมากจะชวนหลายครั้ง ก่อนที่จะไปพบและสาเหตุที่ไปพบ วัยรุ่นหญิงอยากเจอหน้า เจอตัวจริงว่าเป็นอย่างไร จะเหมือนในรูปหรือมีลักษณะเหมือนที่พูดคุยกันในพื้นที่เสมือนจริงหรือไม่ ซึ่งนิบอกว่า “คุยกันมานาน ก็เริ่มคุ้นเคย เหมือนเป็นเพื่อนเป็นพี่ มีความรู้สึกที่ดีในการพูดคุยกัน จึงคิดว่าการออกมาเจอกันจะได้สร้างความรู้จักกันมากขึ้น” การถูกชวนของวัยรุ่นหญิงนั้นเป็นสิ่งที่มีความเสี่ยงในชีวิต โดยทั่วไปการติดต่อกันและรู้จักกันในพื้นที่เสมือนจริงแม้จะถูกคุกคามด้วยการคำพูดสองแง่สามง่าม พูดทะลึ่งตึงตัง พูดถึงชั้นลามกหรือพูดชวนไปมีเพศสัมพันธ์ด้วย แต่ถ้าวัยรุ่นหญิงไม่ออกไปพบ หรือไม่ให้คู่สนทนาตามมาหาแล้ว ความเสี่ยงในการถูกคุกคามทางร่างกายคงไม่มีโอกาสเกิดขึ้น คงเป็นเพียงแค่ถูกคุกคามทางวาจาที่ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อด้านร่างกาย ในงานวิจัยครั้งนี้พบว่า ในการนัดเจอมี 3 รูปแบบ คือ 1) วัยรุ่นหญิงเดินทางไปหาคู่สนทนา ซึ่งมีวัยรุ่นหญิงเดินทางไปหาคู่สนทนา จำนวน 3 คน เป็นการเดินทางออกนอกจังหวัดขอนแก่น โดยคู่สนทนาได้บอกวิธีการในการเดินทางไปหา และจะออกค่าใช้จ่ายในการเดินทางให้ จะพาไปเที่ยวและบางรายที่มีปัญหาจะได้ช่วยแก้ปัญหาให้ วัยรุ่นหญิงทั้ง 3 คน จึงได้เดินทางไปหาคู่สนทนา 2) คู่สนทนามาหาวัยรุ่นหญิง โดยมีคู่สนทนามาหาวัยรุ่นหญิง จำนวน 1 คน ซึ่งคู่สนทนาเป็นคนต่างจังหวัดได้เดินทางมาหาวัยรุ่นหญิงที่จังหวัดขอนแก่น มาเช่าที่พักไว้ที่ขอนแก่นและชวนวัยรุ่นหญิงไปที่พัก 3) การนัดมาเจอกัน โดยวัยรุ่นหญิงและคู่สนทนาได้นัดเจอกันตามสถานที่ที่นัดหมาย ได้แก่ ห้างสรรพสินค้า โรงหนัง หอพัก หนังสือนานศึกษา ในจังหวัดขอนแก่น ซึ่งทั้งวัยรุ่นหญิงและคู่สนทนาเรียนและทำงานในจังหวัดขอนแก่น จึงได้นัดพบกัน ณ สถานที่ดังกล่าวข้างต้นมากที่สุด จำนวน 6 คน

5) การถูกคุกคามทางเพศ การที่วัยรุ่นหญิงนัดพบกับคู่สนทนานั้นโอกาสถูกคุกคามทางเพศด้านร่างกายมีสูงมาก โดยวัยรุ่นหญิงทั้ง 10 คนนี้ ได้ถูกคุกคามทางเพศตั้งแต่การถูกสัมผัสบางส่วนในร่างกาย ได้แก่

การจับมือ จับแขน โอบไหล่ ในการจับมือนั้น การเดินข้ามถนน การเดินเข้าไปในโรงหนังนั้นวัยรุ่นหญิงได้ถูกคู่สนทนาถือโอกาสจับมือ การโอบไหล่ก็ถูกจับแบบหยอกล้อจับเล่นๆ ในการถูกสัมผัสหน้าอกและสะโพกนั้น เนื่องจากวัยรุ่นหญิงได้ขับซัลดจักรยานยนต์ รวมถึงได้นั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์กับคู่สนทนา การนั่งรถด้วยกันเมื่อคู่สนทนานั่งซ้อนท้ายเวลาจะลงจากรถจักรยานยนต์คู่สนทนาจึงจับเอว จับสะโพก ก่อนลงจากรถ และขณะที่วัยรุ่นหญิงนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์เมื่อคู่สนทนาขับขี่ การเบรกรถแบบเบรกรถอย่างรวดเร็ว เบรคหัวทิ่มซึ่งหลังของคู่สนทนาได้สัมผัสกับหน้าอกของวัยรุ่นหญิง การถูกจับผม จับแก้มในตอนแรกๆ เป็นการสัมผัสแบบบังเอิญหรือหยอกล้อก่อน สำหรับการยืนใกล้ชิดกันนั้นสภาพในโรงหนังเป็นจุดที่วัยรุ่นหญิงถูกยืนชิดมากที่สุดและบางรายถูกคู่สนทนาจับไหล่ในขณะที่เดินเข้าไปหาที่นั่งในโรงหนัง การถูกคุกคามในลำดับต่อไปเป็นการที่วัยรุ่นหญิงและคู่สนทนามีโอกาสอยู่ด้วยกันสองต่อสอง เป็นการเปิดโอกาสให้เกิดการคุกคามได้ง่าย วัยรุ่นหญิงที่อยู่ด้วยกันที่หอพักกับคู่สนทนาสองคน ได้ถูกประชิดตัว ในลักษณะถูกกอดถูกหอมแก้ม ถูกจับหน้าอก ถูกใช้กำลังในการปล้ำการข่มขืน การที่วัยรุ่นหญิงส่วนมากถูกคุกคามทางเพศนั้น เนื่องจากวัยรุ่นหญิงขาดความระมัดระวังตนเอง เชื่อใจคู่สนทนา นำไปสู่การเจอกัน จากการที่วัยรุ่นหญิงจำนวนมากได้ให้ความเชื่อใจต่อคู่สนทนาที่เป็นเพื่อนคุยเรื่องทั่วไป คุยเรื่องส่วนตัว ให้คำปรึกษาและบางครั้งช่วยแนะนำแก้ปัญหาของวัยรุ่นหญิงผลเป็นที่น่าพอใจ เมื่อคู่สนทนาขอนัดเจอวัยรุ่นหญิงจึงตัดสินใจตามล้าพังโดยไม่ปรึกษาหารือหรือบอกผู้ปกครอง และบางรายแอบหนีผู้ปกครองไปพบ ซึ่งการพบเจอเพียงครั้งแรกก็เกิดการคุกคามทางเพศได้ การศึกษาครั้งนี้พบว่า วัยรุ่นหญิงส่วนมากที่นัดเจอครั้งแรก หมายถึงวันแรกที่พบเจอคู่สนทนาได้ถูกคุกคามทางเพศที่มีการสัมผัสร่างกาย จู๋โถมโดยใช้กำลังให้มีเพศสัมพันธ์จำนวน 6 คน สำหรับวัยรุ่นหญิงอีก 4 คน ในการพบเจอกันครั้งแรกได้ถูกคุกคามทางเพศในลักษณะการจับมือ นั่งใกล้ชิดกันถูกเนื้อต้องตัว แต่เมื่อนัดเจอกันในครั้งต่อมาได้ถูกคุกคามเพิ่มขึ้นโดยถูกโอบกอด หอมแก้ม หลังจากนั้นเมื่อพบเจอครั้งที่ 3-4 จะถูกคุกคามทางเพศโดยการสัมผัสร่างกาย การจู๋โถมโดยใช้กำลังและมีเพศสัมพันธ์

วัยรุ่นหญิงที่นัดเจอครั้งแรกในกรณีของนัม ที่เดินทางไปหาคุณสนทนาที่ต่างจังหวัด ขณะที่นั่งรถเดินทางไปนั้นนัมรู้สึกกังวลใจที่ต้องเดินทางไกล เกรงว่าจะหลงทาง แต่นัมก็จำเส้นทางในการเดินทางที่คุณสนทนาบอก และทำตามทุกอย่าง ขณะที่นั่งรถทัวร์เพื่อไปถึงจุดหมายนั้นนัมนึกถึงพ่อแม่มานาน มีความกังวลว่า “ถ้าพ่อแม่จับได้ว่าเดินทางมาต่างจังหวัดจะถูกตีไหม้ พี่สาวเมื่อกลับมาจากเรียนหนังสือถ้าไม่เจอฉันจะทำอย่างไร ที่บ้านจะทำอย่างไร” อย่างไรก็ตามเมื่อนั่งในรถประจำทางแล้วไม่อาจเปลี่ยนการตัดสินใจ นัมมีเรื่องที่เป็นปัญหาในโรงเรียนคือ ไม่ชอบเรียนวิชาพลศึกษา ไม่อยากเรียน และได้เล่าเรื่องการเรียนให้พ่อแม่ฟัง แต่เมื่อคุยกับคุณสนทนาจนสนิทสนม จึงได้เล่าเรื่องปัญหานี้ให้คุณสนทนาฟัง ซึ่งคุณสนทนาได้ใช้จังหวะเหตุการณ์ที่เป็นปัญหาของนัม ทำให้นัมรู้สึกไว้วางใจ ด้วยวัยของนักเรียนในระดับมัธยมต้นเมื่อมีปัญหากับครูพลศึกษาทางออกที่เหมาะสมสมควรนำปัญหาดังกล่าวมาปรึกษากับพ่อแม่ พี่สาว หรือครูประจำชั้นในโรงเรียน แต่นัมกลับให้ความเชื่อใจ คล้อยตามคำแนะนำของคุณสนทนาและรู้สึกว่าคุณสนทนาได้ช่วยแก้ไขปัญหาย่างดีที่สุด รวมทั้งคุณสนทนาได้แสดงความเป็นห่วง ในการเรียนหนังสือและได้ชักชวนนัม ให้มาเรียนหนังสือต่อที่จังหวัดที่คุณสนทนาอาศัยอยู่และรับปากว่าจะสงวนเสียในเรื่องการเรียนเอง ทำให้นัมคิดว่าคุณสนทนาจริงใจอยากช่วยเหลือประเด็นของการตัดสินใจเดินทางไปหาคุณสนทนา นั้นว่า “ตอนนั้นคิดว่าพี่ตังเป็นพี่ที่พึ่งได้ ช่วยหาทางแก้ไข ปัญหาให้ พี่ตังเป็นผู้ใหญ่ มีความจริงใจให้หนู หนูกลุ่มใจ จึงอยากเจอ และพี่ตังชวนให้ไปหาหลายครั้งแล้ว” ซึ่งจากการถูกชักชวนนี้ผู้วิจัยจึงได้สัมภาษณ์ย้อนถึงการส่งรูปภาพให้กับคุณสนทนาว่า “นัมได้ส่งรูปภาพจริงหรือเปล่า ส่งไปจำนวนมากไหม้ ส่งตั้งแต่เริ่มรู้จักเลยหรือ” ซึ่งนัมเล่าว่า คุณสนทนาได้ขอให้ส่งรูปภาพให้ดูหลังจากที่รู้จักกัน ได้สักระยะหนึ่ง นัมส่งไป 3-4 ภาพ ซึ่งผู้วิจัยไม่แปลกใจเลยที่คุณสนทนาได้พูดคุยและให้คำปรึกษา รวมถึงได้ชวนไปหาที่ต่างจังหวัด เนื่องจากนัมเป็นเด็กหน้าตาดี เป็นคนสวย การที่นัมส่งภาพไปให้คุณสนทนาเห็นหน้าตา ยิ่งทำให้คุณสนทนาหาแนวทางในการทำให้นัมเชื่อใจและหาทางให้นัมไปพบ และสาเหตุที่คุณสนทนาไม่สามารถเดินทางมาหานัมที่ขอนแก่นได้เนื่องจากเขามีครอบครัวและมีลูกแล้ว แต่ในการสนทนาในพื้นที่เสมือนจริงคุณสนทนาบอกนัมว่าเป็น

โสด เมื่อเจอกันที่ต่างจังหวัดยังยืนยันว่าเป็นโสด กว่าที่รู้ว่าไม่ได้โสดและมีครอบครัวแล้วตอนที่ตำรวจไปตรวจค้นบ้าน ในส่วนของการถูกคุกคามทางเพศนัมค่อนข้างได้รับความบอบช้ำ เมื่อนัมเดินทางถึงท่ารถแล้วคุณสนทนาได้มารับนัมและพาไปอยู่ที่บังกาโล่โดยบอกว่า พักที่บังกาโล่สะดวกกว่าแล้วจะชวนน้องสาวมาพักเป็นเพื่อน หลังจากพานัมทานข้าวเย็นเสร็จแล้วคุณสนทนาได้พาเข้าไปที่ห้องพักที่บังกาโล่ บอกให้นัมอาบน้ำแล้วมาคุยเรื่องการเรียนกัน จากนั้นจึงจะรับน้องสาวมาอนค้ำเป็นเพื่อน หลังจากนัมอาบน้ำเสร็จและพูดคุยกันได้สักครู่ คุณสนทนาได้เข้ามาประชิดตัว เข้ามากอดนัมบอกว่า รักนัม คิดถึงนัม มาอยู่ที่บ้านด้วยกันนะ ไม่ต้องกลับไปบ้านที่ขอนแก่นนะ นัมตกใจไม่คิดว่าพี่ตังจะทำเช่นนี้ พี่ตังได้กอดนัมจนแน่น ทบตวนัมไว้จนแทบหายใจไม่ออก จากนั้นได้ใช้กำลังปล้ำเพื่อมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งนัมเล่าว่า “เป็นเหตุการณ์ที่แย่ที่สุดในชีวิต เสียใจมาก มันเป็นเรื่องร้ายสำหรับหนู ทุกวันนี้หนูขอให้มันเป็นแค่ความฝัน หนูพยายามลืมเรื่องนี้” เมื่อนัมพูดคำว่า หนูพยายามลืมเรื่องนี้ ผู้วิจัยจึงได้เปลี่ยนประเด็นคุยเรื่องทั่วไปที่ไม่ใช่เรื่องของการถูกคุกคามทางเพศ ทั้งนี้ในการสัมภาษณ์กรณีศึกษาทั้ง 10 คน ผู้วิจัยตระหนักและให้ความสำคัญถึงสภาพจิตใจของผู้ที่ผ่านการถูกคุกคามทางเพศอย่างยิ่ง จึงไม่ได้กล่าวถึงหรือนำเสนอรายละเอียดภาพเหตุการณ์ของการถูกคุกคามทางเพศที่ถูกปล้ำถูกขืนใจให้มีเพศสัมพันธ์

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ

นำผลที่ค้นพบจากการวิจัย มาสร้างเป็นแบบสัมภาษณ์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการถูกคุกคามทางเพศผ่านพื้นที่เสมือนจริงได้อีกทางหนึ่ง

2. ข้อเสนอแนะเชิงพัฒนา

ข้อเสนอแนะต่อสถาบันการศึกษา จากการศึกษาค้นคว้า พบว่า หน่วยงานทางการศึกษาที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะระดับนโยบาย ควรหาโอกาสในการเพิ่มเนื้อหาของหลักสูตรในเรื่องของการใช้อินเทอร์เน็ตให้เป็นประโยชน์ และปลอดภัย ระวังไม่ให้เข้าใจ และระมัดระวังการคุกคามทางเพศ ที่เป็นผลจากการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศในพื้นที่เสมือนจริง โดยเฉพาะนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น

เอกสารอ้างอิง

- ชนิษฐา จันทร. (2544). การใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกรณีศึกษาโรงเรียนในสหวิทยาเขต **ราชนครินทร์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- จิตรตรี อนุสนธิ์. (2552). **ความตระหนักถึงภัยจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยม**. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จิราภา เกาทอง. 2542. **ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความต้องการใช้อินเทอร์เน็ตของบุคลากรในมหาวิทยาลัยของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ณัฐชดา มงคลชาติ. (2550). **การศึกษาพฤติกรรมใช้อินเทอร์เน็ตที่เกิดผลกระทบของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตทั่วไป**. ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- นิตาพร บุญเฉลียว. (2551). **พฤติกรรมสารสนเทศผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- บัณฑิต ผ่องฉาย. 2543. **พฤติกรรมการใช้และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกผู้ให้บริการ อินเทอร์เน็ต**. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง วิทยานิพนธ์บริหารบัณฑิตธุรกิจมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- รัตนา จันทรเทา และ วิรัช วงศ์กัณท์วัฒนา. 2548. **การศึกษาพฤติกรรมการสื่อสารในครอบครัวเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งของครอบครัวชนบทอีสาน**. ขอนแก่น: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วรรณภา เพิ่มวณิชกุล. (2544). **การศึกษาการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาและนักศึกษาในเขตเทศบาลนครอุดรธานี**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วรรณิ เจริญทรัพย์านนท์. (2543). **พฤติกรรมและความพึงพอใจในการใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตกรุงเทพมหานคร**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศราวุธ บุญสาส์. (2550). **ปัจจัยที่มีผลต่อการเปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ตของกลุ่มวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารการสื่อสาร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสยาม.
- ศุภักษร ปริดาสุทธิจิตต์. 2545. **พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตในชีวิตประจำวันของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายกรณีศึกษา โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ**. [ม.ป.ท.]: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2550). **สถิติคดีอาญา ทัวราชอาณาจักร ปีงบประมาณ 2549** ค้นเมื่อ 15 ตุลาคม 2550, จาก http://statistic.fpt.police.go.th/stat/40_50/MONTH49.XLS.1.XLS.
- _____. (2551). **สถิติคดีอาญา ทัวราชอาณาจักร ปีงบประมาณ 2550**. ค้นเมื่อ 9 มกราคม 2551, จาก http://statistic.fpt.police.go.th/stat/40_50/MONTH50.XLS.1.XLS
- _____. (2552). **สถิติคดีอาญา ทัวราชอาณาจักร ปีงบประมาณ 2552**. ค้นเมื่อ 20 กันยายน 2552, จาก [http://statistic.fpt.police.go.th/stat/40_50/MONTH52.XLS \(totalp10\).XLS](http://statistic.fpt.police.go.th/stat/40_50/MONTH52.XLS (totalp10).XLS)
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2551). **รายงานเครื่องชี้วัดภาวะสังคมไทยที่สำคัญ พ.ศ. 2551**. กรุงเทพฯ: บางกอกบลู๊ก.
- _____. 2552. **การสำรวจเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2551**. กรุงเทพฯ: เท็กซ์แอนด์เจอร์นัล พับลิเคชั่น.

- สำนักทะเบียนกลาง กระทรวงมหาดไทย. (2550). **สถิติผู้จดทะเบียนสมรส ทะเบียนหย่า**. กรุงเทพฯ: สำนักทะเบียนกลาง. (เอกสารอัดสำเนา).
- สำนักงานศาลยุติธรรม. (2549). **สถิติคดีศาลทั่วราชอาณาจักร ประจำปี พ.ศ. 2549**. กรุงเทพฯ: สำนักงานศาลยุติธรรม.
- _____. (2550). **สถิติคดีศาลทั่วราชอาณาจักร ประจำปี พ.ศ. 2550**. กรุงเทพฯ: สำนักงานศาลยุติธรรม.
- _____. (2551). **สถิติคดีศาลทั่วราชอาณาจักร ประจำปี พ.ศ. 2551**. กรุงเทพฯ: สำนักงานศาลยุติธรรม.
- อรอุมา ศรีสุทธิพันธ์. 2543. **ความคิดเห็นและพฤติกรรมการเปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ตกับรูปแบบการดำเนินชีวิตของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในเขตกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์สื่อสารมวลชนมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อุษาพรรณ ศรีสกุลประเสริฐ. (2545). **ปัจจัยในการใช้สื่อและความพึงพอใจต่อสื่ออินเทอร์เน็ต**. [ม.ป.ท.]: มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์.
- Light, J., & Doucet, H.E. 1995. **Sexual Harassment in the Workplace, A Guide to Prevention**. California: USA.